

Τύποις: Cassouliides masterprinters

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ
ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ
ΕΠΙ ΤΗ ΕΟΡΤΗ
ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

- 2010 -

† ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ,
ἐλέω Θεοῦ, Ἀρχιεπίσκοπος Νέας Ἰουστινιανῆς
καί πάσης Κύπρου,

Παντί τῷ Χριστεπωνύμῳ Πληρώματι τῆς Ἀγιωτάτης Ἀποστολικῆς
Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου,
Χάρις ὑμῖν καί εἰρήνη ἀπό τοῦ ἐν Βηθλεέμ τεχθέντος Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

«Ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο καί ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν» (Ἰω. α', 14).

Εἶναι παράδοξο καί ἀκατάληπτο τό γεγονός τῆς σάρκωσης τοῦ Θεοῦ. Καί ὅμως, ὅ,τι φαίνόταν ἀδύνατο καί ἀπρόσιτο στήν ἀνθρώπινη λογική, τό πραγματοποιεῖ ἡ ἀγαθότης τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἀμήτωρ ἐκ Πατρὸς, «πρὸ πάντων τῶν αἰώνων» γεννηθεὶς, τίκτεται στή γῆ «ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων», ἀπάτωρ ἐκ μητρὸς. Ἡ πλάνη τῶν εἰδώλων καταργεῖται καί οἱ ἀνερμάτιστα περιπλανώμενοι ἄνθρωποι βρῆκαν στή ζωὴ τους «ἀγκυραν ἀσφαλῆ καί βεβαίαν» (πρβλ. Ἐβρ. στ', 19).

Εὐλογα, λοιπόν, ὁ ἱερός ὕμνογράφος προτρέπει: «*Εὐφραίνεσθε δίκαιοι, οὐρανοὶ ἀγαλλιᾶσθε, σκιρτήσατε τὰ ὄρη Χριστοῦ γεννηθέντος*». Ὁ Θεός, μέ τήν ἐνανθρώπηση τοῦ Χριστοῦ, ὀλοκληρώνει ἐκεῖνο, γιά τό ὅποιο ἔπλασε τόν ἄνθρωπο. Καί τόν ἔπλασε, ὄχι γιά νά περιπλανᾶται στά σκιερά μονοπάτια τῆς ἀμαρτίας, ἀλλ' οὔτε καί γιά νά μείνει μόνιμος κάτοικος ἐκείνου τοῦ πρώτου, ἐπίγειου, παραδείσου, ἀλλά γιά νά φτάσει στή «*βασιλεία τῶν οὐρανῶν*». Καί ὑπάρχει οὐσιώδης διαφορά μεταξύ παραδείσου καί οὐρανοῦ. Στόν πρῶτο, ἔπλασε ὁ Θεός τόν ἄνθρωπο ἀπό γῆ καί ὕδωρ. Στό δεύτερο, τόν ἀναδημιουργεῖ, μέ τή σάρκωση τοῦ Χριστοῦ, μέ ὕδωρ καί πνεῦμα. «*Σήμερον*», λοιπόν, «*Θεός ἐπί γῆς παραγέγονε, καί ἄνθρωπος εἰς οὐρανοῦς ἀναβέβηκε*», κατά τήν ὕμνολογία μας.

Ὡς παντοδύναμος, θά μπορούσε μέ ποικίλους ἄλλους τρόπους νά ἐκπληρώσει τό σκοπό Του ὁ Θεός. Ἐπιλέγει τή σάρκωση τοῦ Υἱοῦ Του, γιά νά μπορέσουμε νά διδαχθοῦμε ἀπό τό παράδειγμά Του καί νά ἀγιασθοῦμε μέ τή διδασκαλία Του. Λέγει χαρακτηριστικά ὁ Ἀπόστολος Παῦλος: «*Ἐπεφάνη ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἡ σωτήριος πᾶσιν ἀνθρώποις, παιδεύουσα ἡμᾶς ἵνα ... σωφρόνως καί δικαίως καί εὐσεβῶς ζήσωμεν ἐν τῷ νῦν αἰῶνι*» (Τίτ. β', 11-12).

Ἦταν ἀναγκαία, κατά τούς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, καί γιά ἕναν ἄλλο λόγο ἡ ἐνανθρώπηση τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ. Ἐπρεπε Αὐτός νά λειτουργήσει ὡς «*μεσίτης*». Καί γιά νά γίνει πραγματικός μεσίτης, ἔπρεπε νά ἔχει συγγένεια πρὸς τό μεσιτευόμενο, νά μετέχει καί τῆς θεότητος καί τῆς ἀνθρωπότητος. Ἔτσι, ὁ Υἱός καί Λόγος ἔγινε «*μεθόριος*», συναπτόμενος μέ τόν Θεό - Πατέρα, ἕνεκα τῆς ὁμοουσιότητος, καί ὄντας ἐνωμένος μέ τούς ἀνθρώπους, ἕνεκα τῆς ἀνθρώπινης φύσης Του. Μέ τόν τρόπο αὐτόν, «*τό μεσότοιχον τοῦ φραγμοῦ διελύθη*» καί «*ὁ οὐρανός καί ἡ γῆ ἠνώθησαν*». Γι' αὐτό καί «*σκιρτᾷ πᾶσα ἡ κτίσις, διὰ τόν γεννηθέντα ἐν Βηθλεέμ Σωτῆρα Κύριον*».

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Αὐτό τό σκίρτημα τῆς χαρᾶς, γιά τή μεγάλη ἑορτὴ τῆς χριστιανικῆς οἰκουμένης, δέν μπορούμε, δυστυχῶς, οὔτε καί φέτος νά τό αἰσθανθοῦμε πλήρως οἱ Χριστιανοὶ τῆς Κύπρου. Ἀντίθετα, μάλιστα, ἕνα βαρὺ κλίμα πλανᾶται στίς καρδιές ὄλων μας καί ἐπισκιάζει ὀλόκληρη τήν Κύπρο. Ψηλαφοῦμε ὅλοι ὅτι ἡ καθ' ὅλα δίκαιη ἐθνική ὑπόθεσή μας καταβαραθρώνεται καθημερινά. Ὁ Ἑλληνισμός τῆς Κύπρου καταποντίζεται ὄλο καί πῖο πολύ, καί πολύ φοβούμαστε ὅτι σέ λίγο οὐδεμία δύναμη θά μπορεῖ νά τόν ἀνεβάσει καί νά τόν σώσει.

Αἰτία τῆς μεγάλης τραγωδίας, πού ζοῦμε, καί τῆς ἀφάνταστα μεγαλύτερης ἀπειλῆς, πού ἐπικρέμεται πάνω μας, εἶναι ἀσφαλῶς ἡ Τουρκία καί τὰ ξένα συμφέροντα. Δεῖξαμε, ὅμως, καί ἐμεῖς ὀλιγωρία στή διεκδίκηση τῶν δικαίων μας. Ἐπιδιώκοντας μίαν ὑποφερτὴ λύση, ὀδηγηθήκαμε στόν κατήφορο τῶν συνεχῶν ὑποχωρήσεων, χωρίς, οὔτε στό ἐλάχιστο, νά καμφθεῖ ἡ τουρκικὴ ἀδιαλλαξία. Καί ἀντὶ νά καταγγείλουμε παντοῦ τήν Τουρκία, τήν ἀπαλλάξαμε ἀπὸ τήν ἐνοχὴ τῆς εἰσβολῆς καί τό ἔγκλημα τῆς ἐθνοκάθαρσης καί τοῦ ἐποικισμοῦ, πού διενεργεῖ, ἀποδίδοντας μάλιστα στό λαό μας εὐθύνες καί δημιουργώντας του ἐνοχές γιά τὰ δεινά του. Μπήκαμε, ἔτσι, ἐμεῖς στή διεθνή ἀπομόνωση καί ἔμεινε ἡ κατοχικὴ δύναμη ἀνενόχλητη νά παρουσιάζεται ὅτι ἐπιζητεῖ διακαῶς λύση, ἐνῶ ἐμεῖς εἴμαστε ἀδιάλλακτοι.

Καί ἀπὸ τήν ἄλλη, ἐξαντλοῦμε τίς διεκδικήσεις μας στίς διευκολύνσεις τῆς καθημερινότητας, μέ τὰ αἰτήματά μας νά περιορίζονται στό ἀνοιγμα καί ἄλλων διόδων πρὸς τὰ κατεχόμενα μέρη μας. Ξεχάσαμε σιγά-σιγά τήν ἀπελευθέρωση τοῦ τόπου μας καί ἀδιαφοροῦμε γιά τήν καταπάτηση τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων μας. Καί τό χειρότερο, ἀνεχθήκαμε νά παραβιάζονται οἱ ἀρχές τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν ἀπὸ τούς ἰδίους τούς ἐκπροσώπους τοῦ Διεθνοῦς Ὄργανισμοῦ, καί κάθε παρέμβαση τους στό θέμα μας κατάντησε νά συνιστᾷ κίνδυνο γιά τήν ἐθνικὴ ἐπιβίωσή μας.

Τὴν κορύφωση αὐτοῦ τοῦ κινδύνου βιώνουμε ἰδιαίτερα αὐτὴν τὴν περίοδο. Καί ὅλες οἱ πληροφορίες μιλοῦν γιά ἀφόρητες πιέσεις, πού θά ἐξασκηθοῦν πρὸς τὴ δική μας πλευρά, ἀπὸ ἐκείνους πού τάχθηκαν νά ὑπερασπίζονται ἀρχές, μέ ἐκβιαστικά διλήμματα καί ἀσφυκτικά χρονοδιαγράμματα, γιά ἀποδοχὴ λύσης, πού ἀντιστρατεύεται κάθε ἔννοια δικαίου καί πού, ἐκ τῶν πραγμάτων, θά ὀδηγήσει στήν τουρκοποίηση τῆς πατρίδας μας καί στόν ἐκπατρισμό τοῦ λαοῦ μας.

Καλοῦμε πατρικά ὄλους, ἀπὸ τόν Πρόεδρο τῆς Δημοκρατίας μέχρι καί τόν τελευταῖο πολίτη, ὅπως, ἐν ὀνόματι τῆς τρισχιλιετοῦς Ἱστορίας μας καί τῶν ἐνδόξων προγόνων μας, ἀλλά καί μέ πυξίδα τό μέλλον τῶν παιδιῶν μας, ἀντισταθοῦν στίς πιέσεις. Εἶναι καιρός νά ἀξιώσουμε σεβασμὸ πρὸς τίς ἀρχές τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν καί νά ἀποσύρουμε ὅσα, μέ τὴν ἐλπίδα ὅτι θά ἐκάμπτετο ἡ τουρκικὴ ἀδιαλλαξία, προτείναμε, καί τὰ ὅποια ἀντιστρατεύονται τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα. Ἄν ἐμεῖς δέν διεκδικήσουμε καί δέν ἀγωνιστοῦμε γιά τὰ δικάιά μας, κανένας ἄλλος δέν θά τό πράξει γιά μᾶς.

Γιά μᾶς, ἡ ἀταλάντευτη ἐμμονὴ πρὸς τίς ἀρχές τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν εἶναι ζήτημα ἐπιβίωσης. Εἶναι καί σεβασμὸς πρὸς τίς χριστιανικὲς ἀρχές καί ἀξίες, πού ἔφερε στή γῆ, μέ τὴν ἐνανθρώπηση τοῦ Θεοῦ. Πιστεύουμε ἀκράδαντα ὅτι, στό χεῖλος τοῦ κρηνοῦ πού φτάσαμε, μέ τὴ μέθοδο τῶν συνεχῶν ὑποχωρήσεων, μόνο ἐπαναποποθέτηση τοῦ προβλήματός μας, ὡς προβλήματος εἰσβολῆς καί κατοχῆς, θά δώσει ἐλπίδα σωτηρίας. Ἄς μὴ διστάσουμε νά ἀναλάβουμε τίς εὐθύνες μας. Τό ὀφείλουμε στή μακρὰ φάλαγγα τῶν προγόνων μας, ἀλλά καί στά παιδιά μας.

Μέ τὴν ἀγωνία γιά τὴν πορεία τοῦ ἐθνικοῦ μας προβλήματος, λοιπόν, νά συνέχει τὴν καρδιά μας, ἀλλά καί μέ μεγάλη θλίψη, γιά τὴν οἰκονομικὴ δυσπραγία, πού ἔπληξε τό λαό μας, καλοῦμαστε νά ἐορτάσουμε φέτος τὰ Χριστούγεννα. Ἄς μὴ χάνουμε τό θάρρος μας, ὅμως. Πέρα ἀπὸ τὰ ἀνθρώπινα, ὑπάρχει καί ὁ Θεός. Ἄς στραφοῦμε μέ ἐμπιστοσύνη σ' Αὐτόν. Μέ τὴν πεποίθηση ὅτι «*μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός*», ἄς ἐντείνουμε τίς προσπάθειές μας, ὥστε, ὄχι μόνο νά ἀποτρέψουμε κακὴ λύση, ἀλλά καί νά μπορέσουμε νά ἀπαλλαγοῦμε ἀπὸ τὴν κατοχή. Εἶθε τό ἀνατέλλον νέον ἔτος 2011 νά εἶναι τό ἔτος ἀπελευθέρωσης τῆς πατρίδας μας.

Διάπυρος πρὸς Κύριον εὐχέτης

Ὁ Κύριος Χρυσόστομος

Ἱερά Ἀρχιεπισκοπὴ Κύπρου,
Χριστούγεννα 2010.

ΣΗΜ.- Οἱ Ἐφημέριοι καθίστανται ὑπεύθυνοι γιά τὴν ἀνάγνωση τῆς ἀνά χεῖρας Ἐγκυκλίου μας κατά τὴ θεία Λειτουργία τῆς ἑορτῆς τῶν Χριστουγέννων.